

Книгата на Даниил — сто и първа

Вестителят на Завета: От пречистване към изчистване чрез изгаряне

Jeff Pippenger

2024-02-29

Седмицата, в която Христос потвърди завета, представляваше периода от Неговото кръщение, докато Христос в небесното светилище не се изправи при убиването с камъни на Стефан.

А той, изпълнен със Светия Дух, като се взря неподвижно в небето, видя Божията слава и Исус да стои отдясно на Бога, и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син да стои отдясно на Бога. Тогава те закрещяха с висок глас, запушиха ушите си и се спуснаха върху него единодушно; и като го изхвърлиха вън от града, убиваха го с камъни; а свидетелите положиха дрехите си при нозете на един младеж, на име Савел. И убиваха Стефан с камъни, докато той призоваваше Бога и казваше: Господи Исусе, приеми духа ми. И като коленичи, извика с висок глас: Господи, не им зачитай този грях. И като каза това, заспа. Деяния 7:55–60.

Когато Стефан беше убит с камъни и Михаил се изправи, благовестието отиде при езичниците, защото дотогава благовестието беше ограничено до юдеите.

„Тогава ангелът каза: „И ще потвърди завета с мнозина за една седмица [седем години].“ В продължение на седем години след като Спасителят започна Своето служение, евангелието трябваше да бъде проповядвано особено на юдеите: три години и половина — от Самия Христос, а след това — от апостолите. „А в средата на седмицата ще направи жертвата и приноса да престанат.“ Данаил 9:27. През пролетта на 31 сл. Хр. Христос, истинската жертва, бе принесен на Голгота. Тогава храмовата завеса се раздра на две, показвайки, че святостта и значението на жертвеното служение бяха отминали. Беше дошло времето земната жертва и приносът да престанат.“

„Едната седмица — седем години — приключи в 34 сл. Хр. Тогава, чрез убиването с камъни на Стефан, юдеите окончателно подпечатаха своето отхвърляне на благовестието; учениците, които бяха разпръснати поради гонението, „обикаляха и благовестяваха словото“ (Деян. 8:4); а малко след това Савел, гонителят, се обърна и стана Павел, апостолът на езичниците.“ Копнежът на вековете, 233.

В 34-та година свещената седмица (две хиляди петстотин и двадесет дни) завърши и древният Израил бе отхвърлен от Бога; времето на тяхната благодатна възможност бе напълно приключило. В този момент възмездие над древния Израил за отхвърлянето на завета и за разпятието на Божия Син бе подчинено на Божия изпълнителен съд. Бог в Своето дълготърпеливо милосърдие отложи разрушението на Ерусалим до обсадата и унищожението му от 66 сл. Хр. до 70 сл. Хр.

Стиховете в деветата глава на Даниил, които посочиха седмицата, през която Христос потвърди завета, също така посочват, че езическият Рим („князът, който ще дойде“) ще разруши града и светилището; но Бог в Своето дълготърпеливо милосърдие даде на чедата на древния Израил време да чуят благовестието и да вземат решение, както бащите им бяха сторили през седемгодишния период на служението на Христос и на учениците сред тях.

„Почти четиридесет години след като гибелта на Ерусалим бе изречена от Самия Христос, Господ отложи Своите съдби върху града и народа. Чудно бе дълготърпението на Бога към отхвърлителите на Неговото евангелие и убийците на Неговия Син. Притчата за безплодното дърво представяше Божиите постъпки с юдейския народ. Бе излязла заповедта: „Отсечи го; защо и земята да изтощава?“ (Лука 13:7), но божествената милост го бе пощадила още малко време. Все още между юдеите имаше мнозина, които не познаваха характера и делото на Христос. И децата не бяха се ползвали от възможностите, нито бяха получили светлината, която родителите им бяха презрели. Чрез проповядването на апостолите и техните съработници Бог щеше да накара светлината да озари и тях; щеше да им бъде позволено да видят как пророчеството се е изпълнило не само в раждането и живота на Христос, но и в Неговата смърт и възкресение. Децата не бяха осъждани за греховете на родителите; но когато, при познание на цялата светлина, дадена на родителите им, децата отхвърляха и допълнителната светлина, дарувана на самите тях, те ставаха съучастници в греховете на родителите си и изпълваха мярката на своето беззаконие.“

„Дълготърпението на Бога към Ерусалим само утвърди юдеите в тяхното упорито неразкаяние. Със своята омраза и жестокост към учениците на Исус те отхвърлиха последното предложение на милост. Тогава Бог оттегли Своята закрила от тях и премахна възпиращата Си сила от Сатана и неговите ангели, и народът бе оставен под властта на водача, когото бе избрал. Неговите чедата бяха презрели Христовата благодат, която би им дала възможност да покорят злите си подтици, а сега именно те станаха победителите. Сатана разпали най-яроствните и най-опозорени страсти на душата. Хората не разсъждаваха; те бяха отвъд разума — управлявани от порив и слъпа ярост. В своята жестокост те станаха сатанински. В семейството и в народа, сред най-висшите и най-нисшите съсловия еднакво, имаше подозрение, завист, омраза, раздор, бунт, убийство. Никъде нямаше безопасност. Приятели и роднини се предаваха един друг. Родители убиваха децата си, а деца — родителите си. Управниците на народа нямаха сила да управляват самите себе си. Необузданите страсти ги правеха тирани. Юдеите бяха приели лъжливо свидетелство, за да осъдят невинния Божи Син. Сега лъжливите обвинения правеха собствения им живот несигурен. Чрез делата си те отдавна бяха казвали: „Махнете от нас Светия Израилев.“ Исаия 30:11. Сега желанието им бе изпълнено. Божият страх вече не ги смущаваше. Сатана стоеше начело на народа и най-висшите граждански и религиозни власти бяха под негово влияние.“ Великата борба, 27, 28.

Като Вестител на завета Христос най-напред се занимаваше изключително с юдеите. В 34-та година, при убиването с камъни на Стефан, евангелието тогава отиде при езичниците и настъпи времето на Божия изпълнителен съд, макар че Бог в Своята милост отложи този

момент с около четиридесет години.

Като Вестител на Завета, в изпълнение на трета глава на Малахия, Христос два пъти очисти храма. Той извърши това в период, който бе особено отделен за заветния народ, който тогава бе отминат и отхвърлен чрез развод, а също и за онези, които тогава щяха да станат новият избран народ. Когато този период от време приключи, започна времето на Божия изпълнителен съд. Йоан Кръстител беше вестителят, който приготви пътя за Христовото дело по издигането на нов избран народ, с който Той щеше да встъпи в завет.

Двете очиствания на храма бяха нагледни поуки, разкриващи Христовото дело по очистването на храма на душата. Когато Вестителят на завета внезапно се явява в трета глава на Малахия, Той очиства и също претопява синовете на Левий, с цел да се създаде принос, както в древните дни.

Но кой може да издържи деня на Неговото идване? и кой ще устои, когато се яви? защото Той е като огън на очистител и като сапун на тепавичари; И ще седне като очистител и пречистител на сребро; и ще очисти левиевите синове, и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят Господу принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден Господу, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:2–3.

Малахия, трета глава, и двете очиствания на храма представляват усъвършенстването на вярата на синовете на Леви, което се извършва от Вестителя на завета. Усъвършенстването на вярата на синовете на Леви е представено чрез пречистването на златото.

„У всички, които имат някакво влияние в санаториума, трябва да има съобразяване с Божията воля, смиряване на аза, отваряне на сърцето за скъпоценното влияние на Духа Христов. Златото, пречистено в огън, представлява любов и вяра. Мнозина са почти лишени от любов. Самодоволството заслепява очите им за тяхната голяма нужда. Съществува положителна необходимост от ежедневно обръщане към Бога, от ново, дълбоко и всекидневно опитно преживяване в религиозния живот.“ Свидетелства, том 4, 558.

Третата глава на Малахия и двете очиствания на храма представляват усъвършенстване на разбирането за увеличаването на знанието сред мъдрите, които са синовете на Леви, и това се извършва от Вестителя на Завета. Усъвършенстването на синовете на Леви е представено чрез пречистването на среброто.

Думите на Господа са чисти думи, като сребро, претопено в земна пещ, пречистено седем пъти. Псалм 12:6.

Пратеникът на завета трябваше да очисти Левиевите синове като сребро и злато. Божието слово е онова, което очиства, защото да бъдеш очистен означава да бъдеш оправдан и осветен.

Освети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

Йоан Кръстител беше вестителят, който приготви пътя за Вестителя на завета при първото изпълнение на трета глава на Малахия, и неговата вест в това отношение беше четиристранна по своя характер. Неговото дело включваше посочването на делото на очистване, което трябваше да бъде извършено от Вестителя на завета, и че извършеното дело на очистване беше представено като действие на изметане на харман. Той посочи, че някогашният избран народ тогава беше в процес на отминаване. Той също така представи лаодикийската вест на Божия народ, като по този начин им показва техните грехове и греховете на бащите им. Той постави всички тези реалности в контекста на „идещия гняв“. Делото на вестителя, който приготви пътя, представляваше дело, извършено от човек, който никога не беше получил образование в образователната система на народа, който биваше отминат.

„В Йоан Кръстител Господ издигна за Себе Си вестител, за да приготви пътя на Господа. Той трябваше да носи на света непоколебимо свидетелство, като изобличава и избява греха. Лука, като възвестява неговата мисия и дело, казва: „И той ще върви пред Него в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните — към мъдростта на праведните, за да приготви за Господа народ, подготвен“ (Лука 1:17).“

„Мнозина от фарисеите и садукееите дойдоха при Йоановото кръщение, и той, като се обърна към тях, каза: „Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? И тъй, принасяйте плодове, достойни за покаяние; и недейте да казвате в себе си: Имаме Авраам за свой отец; защото ви казвам, че Бог може и от тези камъни да въздигне чеда на Авраама. А и сега бравата лежи при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не принася добър плод, се отсича и се хвърля в огъня. Аз ви кръщавам с вода за покаяние; но Оня, Който иде след мене, е по-могъщ от мене, Чиито обувки не съм достоен да нося; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън; в ръката Си държи лопатата и ще очисти добре хармана Си, и ще събере житото Си в житницата; а плевата ще изгори с неугасим огън“ (Матей 3:7–12).

„Гласът на Йоан се издигаше като тръба. Неговото поръчение беше: „Извести на людето Ми престъплението им и на Якововия дом греховете им“ (Исая 58:1). Той не беше получил никаква човешка ученост. Бог и природата бяха неговите учители. Но беше нужен някой, който да приготви пътя пред Христос, достатъчно дръзновен, за да се чуе гласът му като гласа на древните пророци, призовавайки покварения народ към покаяние.“ Selected Messages, книга 2, 147, 148.

Уилям Милър беше вторият вестител, който приготви пътя за Вестителя на завета, а личността и делото на Милър бяха предобразени от Йоан Кръстител.

„Хиляди бяха доведени да приемат истината, проповядвана от Уилям Милър, и Божии служители бяха въздигнати в духа и силата на Илия, за да прогласяват вестта. Подобно на Йоан, предтечата на Исус, онези, които проповядваха тази тържествена вест, се чувстваха принудени да положат бравата при корена на дървото и да призоват хората да принасят плодове, достойни за покаяние.“ Ранни писания, 233.

Придирчивите юдеи по времето на Христос бяха доведени дотам да се доверят на една лъжлива вест за Месията. „Месия“ е еврейската дума за гръцката дума „Христос“, която означава „помазан“.

Словото, което Бог изпрати до израилевите чада, като благовестваше мир чрез Иисус Христос (Той е Господ на всички), това слово, казвам, вие знаете, което се разгласи по цяла Юдея и започна от Галилея след кръщението, което Йоан проповядваше; как Бог помаза Иисус от Назарет със Светия Дух и със сила; Който обикаляше, правеше добро и изцеляваше всички, които бяха угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него. Деяния 10:36–38.

И „Месия“, и „Христос“ означават „помазаникът“. Христос беше помазан при Своето кръщение, така че, строго погледнато, Той не беше Месията или Христос до Своето кръщение. Неговото кръщение пророчески съответства на слизането на ангела в Откровение, глава десета, който слезе на 11 август 1840 г., и също така съответства на слизането на силния ангел от Откровение, глава осемнадесета, който слезе на 11 септември 2001 г. Трите пророчески белега определят проявлението на Светия Дух в късния дъжд.

Придирчивите юдеи се придържаха към едно погрешно схващане, към едно лъжливо пророческо послание, че Месията ще установи буквално земно царство, в което народът на Израил ще управлява света. Това беше лъжливо послание, което обещавахе „мир и благоденствие“.

Вестта на Уилям Милър имаше два главни елемента. Първият беше приложението на времевите пророчества, които посочваха очистването на светилището, а вторият — неговото отхвърляне на католическото тълкуване за хилядолетното царство, в което протестантите бяха склонни да вярват. Този лъжлив възглед за хилядолетието, представяно като хиляда години на мир и благоденствие, беше предобразен от лъжливия възглед за царството на Месия, поддържан от придирчивите юдеи.

Тези двама свидетели разпознават една фалшива вест за късния дъжд, която обещава „мир и благоденствие“ в третото и последно изпълнение на историята на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета, за да дойде внезапно в Своя храм. Тази лъжлива вест за късния дъжд е определена като вест за „мир и безопасност“, в противоположност на вестта на Йоан Кръстител, който заяви, че „всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и хвърля в огъня“, когато настъпи „идващият гняв“. Тя бе представена също и чрез изявлението на Милър, че няма да има хиляда години мир, както учи католицизмът; защото, когато Господ се завърне, Той ще унищожи земята с блясъка на Своето пришествие.

А на вас, които сте наскърбени, да се даде покой с нас, когато Господ Исус се яви от небето със Своите могъщи ангели, в пламенен огън, налагайки възмездие на онези, които не познават Бога и не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус Христос; които ще бъдат наказани с вечна погибел, далеч от присъствието на Господа и от славата на Неговата сила. 2 Солунци 1:7–9.

Първите двама вестители, които се приготвиха за Вестителя на Завета да влезе в завет с един нов избран народ, показват, че една фалшива вест за „мир и безопасност“ относно късния дъжд, която беше формулирана в третото поколение на лаодикийския адвентизъм, е била замислена от Сатана, за да попречи на лаодикийския адвентизъм в четвъртото поколение да разпознае ролята на исляма, представен в третото горко.

В очистителния процес, който се извършва за онези, представени от синовете на Левий, Онзи, Който идва след Йоан Кръстител, трябваше изцяло да измете и „очисти“ Своя харман с лопатата, която е в ръката Му. Това дело се извършва чрез Неговото Слово.

„„Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти съвършено гумното Си и ще събере житото Си в житницата.“ Матей 3:12. Това беше едно от времената на пресяване. Чрез думите на истината плевелите се отделяше от житото. Понеже бяха твърде суетни и самоправедни, за да приемат изобличение, твърде светолюбиви, за да приемат живот на смирение, мнозина се отвърнаха от Исус. Мнозина и днес постъпват по същия начин. Душите се изпитват днес, както бяха изпитани онези ученици в синагогата в Капернаум. Когато истината бъде приложена към сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Виждат нуждата от цялостна промяна в себе си; но не желаят да поемат делото на себеотричането. Затова се разгневяват, когато греховете им бъдат разкрити. Те си отиват оскърбени, както учениците оставиха Исус, роптаяйки: „Тежко е това слово; кой може да го слуша?““ Копнежът на вековете, 392.

Вестта на късния дъжд е „спорът“ от втора глава на Авакум и е словото на истината, което отделя плевелите от пшеницата. Това отделяне е очистването, извършвано от Вестителя на завета. В милеритската история вестта на Даниил, осма глава, четиринадесети стих, произведе очистване, когато за пръв път претърпя неуспех и доведе до времето на забавянето от втора глава на Авакум и притчата за десетте девици в Матей, двадесет и пета глава. Когато вестта на Среднощния вик в крайна сметка се изпълни на 22 октомври 1844 г., тя произведе още по-голямо очистване. Тогава Вестителят на завета внезапно дойде и започна последното очистване и пречистване. Движението, което бе преминало през първите две от три пречиствания и очиствания, се провали в третото и бе изпратено в пустинята на Лаодикия през 1863 г.

В милеритската история протестантите най-напред бяха пресяти чрез словата на истината, а след това движението на първия ангел беше пресято при идването на третата изпитваща вест. Но онези, които бяха строителите на милеритския храм през четиридесет и шестте години от 1798 до 1844, не издържаха третия изпит, който настъпи на 22 октомври 1844 г., макар и съвършено да изпълниха притчата за десетте девици.

„Мнозина, които излязоха да посрещнат Младоженеца под вестите на първия и втория ангел, отхвърлиха третата — последната изпитваща вест, която трябва да бъде дадена на света; и подобна позиция ще бъде заета, когато бъде отправен последният призив.“

„Всяка подробност на тази притча трябва да бъде внимателно изучена. Ние сме представени или от мъдрите, или от неразумните девици.“ Review and Herald, 31

октомври 1899 г.

Пророческата история, която започна с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г., беше неуспех и завърши с бунта от 1863 г. До 1850 г. сестра Уайт записа следната вест.

„Господ ми даде видение на 26 януари, което ще разкажа. Видях, че някои от Божия народ бяха безчувствени и вцепенени; и бяха само наполовина будни, и не осъзнаваха времето, в което сега живеехме; и че „човекът“ с „четката за прах“ беше влязъл, и че някои бяха в опасност да бъдат изметени. Умолявах Исус да ги спаси, да ги пощади още малко и да им позволи да видят ужасната си опасност, за да могат да се приготвят, преди да стане завинаги твърде късно. Ангелът каза: „Погибелта идва като могъщ вихър.“ Умолявах ангела да се смили и да спаси онези, които обичаха този свят и бяха привързани към притежанията си, и не бяха готови да се откъснат от тях и да ги пожертват, за да ускорят вестителите по пътя им да хранят гладните овце, които загиваха поради липса на духовна храна.“

„Докато гледах как бедни души умират поради липса на настоящата истина, а някои, които изповядваха, че вярват истината, ги оставяха да умират, като задържаха необходимите средства за придвижването напред на Божието дело, гледката беше твърде болезнена и аз помолих ангела да я отстрани от мен. Видях, че когато Божието дело изискваше част от имота им, както при младия човек, който дойде при Исус [Матей 19:16–22], те си отиваха наскърбени; и че скоро препълненият бич ще премине и ще помете всичките им притежания, и тогава ще бъде твърде късно да принесат в жертва земните блага и да си съберат съкровище на небето.“ Review and Herald, 1 април 1850 г.

През 1850 г. човекът с четката за прах вече бе пристигнал. На 22 октомври 1844 г. Вестителят на завета внезапно бе дошъл в Своя храм и започна делото по очистването и пречистването на синовете на Левий.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Днес души биват изпитвани и опитвани, и мнозина преминават по същия път, по който вървяха онези, които оставиха Христос. Когато бъдат изпитани чрез Словото, те отхвърлят Божествения Учител. Когато бъдат изобличени, защото животът им не е в съгласие с истината и правдата, те се отвръщат от Спасителя; и решението им, както и решението на оскърбените ученици, никога не се отменя. Те вече не ходят с Христос. Така се изпълняват думите: „Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти съвършено хармана Си, и ще събере житото Си в житницата.“ Signs of the Times, 15 май 1901 г.